

debat om i dag. Vi kan måske godt være tilhængere af en model, hvor man siger, at et land kan stille større krav til den produktion, der foregår i landet selv, men det må ikke blive udformet på den måde, at man samtidig kan sige, at naboens produkter, som er produceret på en anden måde, ikke kan komme inden for Danmarks grænser.

Hvis man udformede en model på den måde, ville man jo sikre, at man stillede miljøkrav af hensyn til miljøet og ikke af hensyn til at holde andre landes produkter ude fra markedet, og så ville det være op til forbrugerne efter forhåbentlig grundigt at have orienteret sig at vælge, om man så ønsker at købe dansk, fordi man ved, at det er en god, miljørigtig vare, eller om man ønsker at købe fransk eller tysk, vel vidende at den vare muligvis er produceret under nogle former, som vi ikke mener er miljørigtige. Det kunne være en måde, man kunne skrue det sammen på, som kunne fremme miljø sagen uden at skabe protektionisme, og det kunne være en bedre model for mig at se, når vi går ind for EU's indre marked, at vi også opretholdt det i fremtiden.

Men som nogle har sagt, er intentionen bag dette forslag muligvis noget helt andet, nemlig at vi heller ikke deltager i det indre marked. Men Dansk Folkeparti ønsker, at EU-samarbejdet koncentrerer sig om to områder, som jeg tidligere har været inde på, nemlig handelsspørgsmål og miljøspørgsmål, og derfor er dette et af de områder, som vi rent faktisk mener EU skal blande sig i.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må jo sige, at der er mange, der har vist gode intentioner i forbindelse med behandlingen af dette forslag, men den konkrete vilje til at gøre noget for at sikre miljøgarantien har jeg faktisk ikke hørt meget til fra nogen af partiernes side. Der har været detaljer fra fru Bastrup, men alt i alt må jeg sige, at det, man først og fremmest har talt for, var, at markedet skulle have fortrin, varenes fri bevægelighed over landegrænserne skulle have fortrin frem for miljøet. Det har faktisk været det bærende argument, vi har hørt fra regeringen og fra alle partierne hele vejen igennem debatten.

Det synes jeg er meget skuffende, ikke mindst når man tager Socialdemokratiets årsmødeudtalelse i betragtning, hvor man faktisk havde

vendt det om og sagde, at det måtte være miljøet, der gik forud for markedet.

Det, vi står over for, er ikke en akademisk diskussion om nogle principper. Det er jo, at forude – og ikke ret langt forude – ligger hele spørgsmålet om vores drikkevand, om sprøjtemidlerne, om de gensplejsede produkter, om muligheden for at opretholde det danske økomærke intakt. Jeg kunne nævne flere sager, men bare disse her er så alvorlige, at de i sig selv berettiger til en meget hurtig indsats for at få skabt en sikker miljøgaranti.

Jeg tror ikke, der vil være nogen, der vil kunne bestride, at drikkevandsproblemet er så alvorligt, at vi skal have et traktatgrundlag, der sikrer, at vi kan beskytte det danske drikkevand. Vi kan ikke leve med en situation, hvor der kommer et drikkevandsdirektiv, som gør vores drikkevand, vores grundvand til en vare, altså flytter miljøet over under det indre marked og på den måde forhindrer, at vi fastsætter den beskyttelse, som er nødvendig for, at vi også kan have drikkevand, som ikke er sundhedsfarligt, om 10, 20, 30, 40 år.

Vi må også fastholde, at vi skal kunne begrænse sprøjtemidlerne; vi skal kunne sikre, at vi har en økologisk sektor, som kan vokse og udvikle sig, uden at tilliden til det danske økomærke forsvinder, fordi man ikke kan bruge miljøgarantien over for direktivforslaget, det såkaldte novel food-forslag, altså om nye fødevarer, gensplejsede fødevarer, hvorom regeringen har oplyst, at miljøgarantien efter regeringens opfattelse ikke kan bruges på det område.

Når det gælder landbrugsdirektiverne, kan miljøgarantien ikke bruges, og på det lille område, der måske er tilbage, hvor den kan bruges, skal man have godkendt anvendelsen af miljøgarantien hos Europa-Kommissionen, den samme Kommission, som jo har fremsat de forslag, der gør, at det er nødvendigt at bruge miljøgarantien, og som derfor ikke vil acceptere det.

Derfor synes jeg, at de partier, som i 1986 var med til at få besluttet EF-pakken, og som gav danskerne løfte om en effektiv miljøgaranti – jeg tror, den daværende statsminister hr. Poul Schlüter dengang sagde, at vi kunne sige nej til hvad som helst, og dér tænkte man jo ikke mindst på miljøproblemerne – har en gæld til befolkningen, som det snart er på tide at de begynder at afdrage.

Det samme gør sig gældende for de partier, der i 1993 fik Maastricht-Traktaten gennemført, det vil sige de partier, der stod bag det nationale